

Danielin kirja - numero kahdeksan

एक प्रक्रिया

Jeff Pippenger

2023-12-03

Juudan kuninkaan Jojakimin kolmantena hallitusvuotena Baabelin kuningas Nebukadnessar tuli Jerusalemiin ja piiritti sen. Ja Herra antoi Juudan kuninkaan Jojakimin hänen käsiinsä sekä osan Jumalan temppelin astioista; ne hän vei Sinearin maahan jumalansa temppeliin, ja astiat hän toi jumalansa aarrekammioon. Daniel 1:1, 2.

Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat ovat sama kirja, ja samat profeetalliset linjat, jotka esitetään Danielin kirjassa, otetaan uudelleen esille Ilmestyskirjassa. Jeesuksen Kristuksen ilmestys edustaa lopullista profeetallista sanomaa, joka avataan juuri ennen armonajan päättymistä.

Totuudet, jotka menneisyydessä on oikein ymmärretty Ilmestyskirjasta mutta jotka tapa ja perinne ovat sinetöineet, ovat yhä totuutta, ja tänä päivänä Juudan sukukunnan Leijona avaa ne jälleen, ja nuo totuudet ilmaisevat nyt täydellisen täyttymyksensä.

Totuudet, jotka menneisyydessä on oikein ymmärretty Danielin kirjasta mutta jotka tapa ja perinne ovat sinetöineet, ovat yhä totuutta, ja tänä päivänä Juudan heimon Leijona avaa ne jälleen, ja nuo totuudet ilmaisevat nyt täydellisen täyttymyksensä.

Daniel on yksinkertaisesti ensimmäinen niistä kahdesta kirjasta, jotka edustavat Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.

Joojakim on ensimmäisen sanoman voimaannuttamisen vertauskuva uudistusliikkeessä. Hän on myös liiton vertauskuva, sillä nimen muuttaminen osoittaa profeetallisesti liittosuhteen alkamisen. Liittosuhde, johon Jumala astuu kansan kanssa, joka ei aiemmin ollut Jumalan liittokansaa, alkaa ensimmäisen sanoman voimaannuttamisen hetkellä.

Te, jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa; jotka ette olleet saaneet laupeutta, mutta nyt olette laupeuden saaneet. 1 Piet. 2:10.

Nimen muuttumisen vertauskuva, joka ilmaisee liittosuhdetta, vahvistetaan siinä, että Abramini nimi muutettiin Abrahamiksi, Sarain nimi Saaraksi, Jaakobin nimi Israeliksi ja Saulin nimi Paavaliksi. Tälle vertauskuvalle on muitakin todistuksia, mutta Danielin ensimmäisessä luvussa Danielin nimi muutetaan Beltesassariksi, Hananjan nimi Sadrakiksi, Miisaelin nimi Meesakiksi ja Asarjan nimi Abednegoksi.

Kun Herra astuu liittosuhteeseen jonkin kansan kanssa, hän samalla kulkee entisen liittokansan ohi. Jojakim edustaa sitä liittokansaa, jonka ohi kuljetaan, ja Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja edustavat sitä liittokansaa, joka tämän jälkeen valitaan. Kun ihmiset astuvat liittosuhteeseen, heidät sitten koetellaan sen suhteen, pitävätkö he liiton ehdot. Koetus kuvataan syömisen tekona.

Aadam ja Eeva epäonnistuivat koetuksessa syömisen teolla, ja kun Jumala ensi kerran teki liiton valitun kansan kanssa, hän aloitti suhteen koettelemalla heitä mannalla. Muinainen Israel epäonnistui lopulta tuossa koetuksessa, mutta siten se antoi ensimmäisen viittauksen ja ensimmäisen todistuksen siitä, ettei liittokoetus ole yksittäinen koetus, vaan koettelemisen prosessi. Kymmenenteen koetukseen mennessä heidät määrättiin kuolemaan erämaassa seuraavien neljäkymmenen vuoden aikana. Sen jälkeen Jumala teki liiton Joosuan ja Kaalebin kanssa ja antoi näin todistuksen siitä, että kun Herra tekee liiton valitun kansan kanssa, hän samalla kulkee entisen liittokansan ohi. Muinaisen Israelin lopussa, joka samalla oli hengellisen Israelin alku, muinaisen Israelin viimeinen koettelemisprosessi oli hengellisen Israelin ensimmäinen koettelemisprosessi, ja se esitettiin taivaan leipänä. Sitä oli esikuvattu mannalla ensimmäisessä liittokoettelemisprosessissa.

Tuossa koetuksen prosessissa, joka oli sekä ensimmäinen että viimeinen koetuksen prosessi, Jeesus osoitti taivaallisen Leivän koetuksen sanoessaan, että niiden, jotka ovat hänen liittokansaansa, täytyy syödä hänen lihansa ja juoda hänen verensä. Hän menetti tuon esityksen johdosta enemmän opetuslapsia kuin minään muuna aikana palvelutyönsä aikana. Tuo hänen palvelutyönsä kiistakysymys oli liiton koetusprosessin havainnollistamisen huippukohta, ja sisar White käsittelee tapahtumaa laajasti teoksessa Alfa ja omega, jossa luvun otsikko on ”Kriisi Galileassa”. Nimi Galilea merkitsee ”saranaa” tai ”käännepaikkaa”, ja siinä luvussa hän esittää, miksi opetuslapset kääntyivät pois hänen luotaan. He kieltäytyivät soveltamasta hänen todistustaan hänen lihansa syömisen ja verensä juomisen vaatimuksesta oikean profeetallisen metodologian mukaisesti. Hän osoitti, että he pitäytyivät profeetallisia käsitteitä koskeviin tapoihin ja perinnäissääntöihin, jotka Saatana oli juurruttanut muinaisen Israelin raamatulliseen ymmärrykseen. Nuo väärinkäsitykset antoivat heille sen, minkä he luulivat olevan oikeutus soveltaa hänen sanojaan kirjaimellisesti eikä hengellisesti. Hän myös tuo esiin, että kun ne, jotka ”kääntyivät” pois Jeesuksesta (Galilea) ja jotka mainitaan Johanneksen kuudennessa luvussa (Joh. 6:66), eivät enää koskaan vaeltaneet hänen kanssaan.

Samoin kuin muinaisen Israelin ensimmäisen ja viimeisen liiton koetusprosessissa havaitsemme, että kun Jumala astuu liittosuhteeseen valitun kansan kanssa, Hän samalla sivuuttaa entisen liittokansan. Havaitsemme myös, että Hän koettelee tuota kansaa, ei yksittäisellä kokeella, vaan koetusten prosessilla. Näemme myös, että koetusprosessia kuvataan jollakin, mikä on syötävä. Havaitsemme myös, että ruoka edustaa Jumalan sanaa ja että koetus sisältää valinnan kahdenlaisen syötävän välillä. Syömmekö jokaisesta puusta, josta Jumala on sanonut meidän saavan syödä, vai syömmekö siitä puusta, josta meidän on kielletty syömästä? Havaitsemme myös, että valintaan siitä, mitä syödä, sisältyy koetus siitä, kuinka syömme tarjotun ruoan.

Hengellisen Israelin lopulla, milleriläisen liikkeen aikana, ensimmäinen sanoma sai voiman 11. elokuuta 1840. Jojakim edustaa tässä niitä protestantteja, joita silloin viedään Babyloniin tulemaan sen tyttäreiksi. He joutuivat koetukseen, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui alas ja hänellä oli kädessään avattu pieni kirja. Aivan kuten Jojakim kapinoi Nebukadnessarin vaatimuksia vastaan ja joutui sen jälkeen vankeuteen, protestantit kieltäytyivät syömästä enkelin kädessä olevaa ruokaa niiden perinnäissääntöjen ja tapojen perusteella, jotka he olivat tuoneet

mukanaan pimeältä keskiajalta.

Kevääseen 1844 mennessä koetusprosessi oli saavuttanut Joojakimin ja protestanttien kohdalla ”käännepohdan”, ja aivan kuten ensimmäisessä hengellisen Israelin koetusprosessissa, he ”kääntyivät pois” eivätkä enää vaeltaneet Jeesuksen kanssa. Tuossa historiassa Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja edustavat milleriläisiä, jotka valitsivat syödä pienen kirjakäärön, joka oli makea heidän suussaan, mutta muuttui karvaaksi heidän vatsassaan.

Jos otamme mukaan Aadamin ja Eevan, meillä on neljä klassista todistajaa siitä, että koetus esitetään syömisen tekona. Meillä on useita profeetallisia todistajia, joissa kaikissa on ensimmäisen ja viimeisen tuntomerkki. Mannan koetuksen todistus on ensimmäinen todistus, ja taivaan leivän koetus on sekä ensimmäinen koetus hengelliselle Israelille että samalla viimeinen todistus muinaiselle Israelille. Pienen kirjan koetus on sekä ensimmäinen että viimeinen. Se on hengellisen Israelin vaelluksen loppu seurakuntana erämaassa, ja se on ensimmäinen niiden joukossa, jotka valittiin olemaan Jumalan lopullinen nimetty kansa. Milleriitit olivat Jumalan nimetyn kansan alku, jonka oli määrä tulla tunnistetuksi protestantismin todelliseksi sarvenä. On olemassa useita todistajia koetusprosessista, joka alkaa, kun ensimmäinen sanoma saa voiman.

Noissa koettelemuksen vaiheissa koittaa ”käännepohda”, jossa lähes kaikki opetuslapset kääntyvät pois. Joosuan ja Kaalebin todistuksen kohdalla koko Israel kääntyi pois ja pyrki palaamaan Egyptiin. Galilean seurakunnassa enemmistö opetuslapsista kääntyi pois. Koska Jeesus on Alfa ja Omega, koettelemusprosessin lopussa esitetty ”käännepohda” havainnollistetaan myös koettelemusprosessin alussa. Kun manna annettiin ensimmäisen kerran muinaiselle Israelille, oli niitä, jotka kääntyivät heti pois ohjeista. Kristuksen kasteessa Hän kääntyi pois ja meni erämaahan. Sis ar White käyttää käännepohdan vertauskuvaa hyvin valaisevalla tavalla.

”Kansojen ja seurakunnan historiassa on ajanjaksoja, jotka ovat käännepohdia. Jumalan kaitselmuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan juuri sitä aikaa varten tarkoitettu valo. Jos se otetaan vastaan, seuraa hengellistä edistystä; jos se hylätään, seurauksena ovat hengellinen rappio ja haaksirikko. Herra on sanassaan avannut evankeliumin etenevän työn sellaisena kuin sitä on tehty menneisyydessä ja tullessaan tekemään tulevaisuudessa, aina päätöstaisteluun asti, jolloin saatanalliset voimat tekevät viimeisen hämmästyttävän liikkeensä. Tuosta sanasta ymmärrämme, että ne voimat ovat nyt toiminnassa, jotka saattavat alkuun viimeisen suuren hyvän ja pahan välisen taistelun — Saatanan, pimeyden ruhtinaan, ja Kristuksen, elämän Ruhtinaan, välisen taistelun. Mutta tuleva voitto niille ihmisille, jotka rakastavat ja pelkäävät Jumalaa, on yhtä varma kuin se, että Hänen valtaistuimensa on vahvistettu taivaisiin.” Bible Echo, August 26, 1895.

Kun manna annettiin ensimmäisen kerran muinaiselle Israelille, valo tuota historian vaihetta varten annettiin. Kristuksen kasteessa valo tuota historian vaihetta varten annettiin. Elokuun 11. päivänä 1840 valo tuota historian vaihetta varten annettiin. Kukin noista käännepohdistista merkitsee koetusprosessin alkua, joka päättyy lopulta toiseen käännepohdian, jolloin entinen liittokansa kääntyy pois eikä enää vaella Kristuksen kanssa.

Koska nämä erilaiset koettelemisprosessit edustavat sekä entisen liiton kansan että myös uuden liiton kansan koettelemisprosessia, koettelemisprosessilla on kaksi päätöstä. Koettelemisprosessin päätös, ja siten protestanteille Milleriittien historiassa viimeinen käännekohta, oli keväällä 1844. Koettelemisprosessin päätös (syksyllä 1844), eli käännekohta Milleriiteille itselleen, tuli entisen Jumalan kansan käännekohdan jälkeen.

Kristuksen historiassa koetusprosessi ilmenee siinä, että hän puhdisti temppelin kahdesti: kerran palvelutyönsä alussa ja sitten jälleen palvelutyönsä lopussa.

”Kun Jeesus aloitti julkisen palvelutyönsä, Hän puhdisti temppelin sen häväistyksellisestä saastutuksesta. Hänen palvelutyönsä viimeisiin tekoihin kuului temppelin toinen puhdistus. Samoin viimeisessä työssä maailman varoittamiseksi seurakunnille esitetään kaksi erillistä kutsua. Toisen enkelin sanoma on: ’Kukistunut, kukistunut on Babylon, tuo suuri kaupunki, koska se on haureutensa vihan viinillä juottanut kaikki kansat’ (Ilmestys 14:8). Ja kolmannen enkelin sanoman voimallisessa huudossa kuullaan ääni taivaasta sanovan: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ettekä saisi osanne hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ovat ulottuneet taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä’ (Ilmestys 18:4, 5).” Selected Messages, kirja 2, 118.

Kristuksen kahden temppelinpuhdistuksen koettelemisprosessi on Profetian Hengen kirjoituksissa Malakian kolmanteen lukuun linjattu.

”Puhdistaessaan temppelin maailman ostajista ja myyjistä Jeesus ilmoitti tehtävänsä puhdistaa sydän synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista ja pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. Malakia 3:1–3 siteerattuna.” Aikakausien Toivo, s. 161.

Jumalan kansan puhdistaminen edustaa koettelemisen prosessia, joka toistuvasti samaistetaan useisiin profetian linjoihin. Jokainen viittaus, Aadamista ja Eevasta alkaen aina milleriittien historiaan saakka, edustaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen puhdistamista.

”Tämän maan historian viimeisinä päivinä Jumalan liitto hänen käskynsä pitävän kansansa kanssa on uudistettava.” Review and Herald, 26. helmikuuta 1914.

Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen puhdistusprosessi on ensimmäinen viittaus Danielin kirjassa, joka on ensimmäinen niistä kahdesta kirjasta, jotka yhdessä edustavat Jeesuksen Kristuksen ilmestystä, joka avataan juuri ennen kuin ihmisen koetusaika päättyy. Sadan neljäkymmenenneljän tuhannen puhdistusprosessi esitetään myös sinetöimisprosessina. Kun sadan neljäkymmenenneljän tuhannen puhdistus- ja sinetöimisprosessia koskeva ensimmäinen sanoma alkoi 11. syyskuuta 2001, se oli käännekohta seurakunnalle ja maailmalle. Ilmestyskirjan kahdeksannessatoista luvussa enkeli, joka valaisee maailman kirkkaudellaan, oli silloin saapunut. Kuitenkin Ilmestyskirjan 18. luvussa enkeliä ei esitetä siten, että hänellä olisi kädessään mitään syötävää — mutta se on siellä. Pieni kirja on siellä. Ne, jotka päättävät syödä profeetta Jesajan ilmaisulla ”käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle” kuvatus menetelmän, voivat helposti tunnistaa sen.

Asettamalla ”rivi rivin päälle” ymmärrämme, että kun Kristus laskeutui 11. syyskuuta 2001, hänellä oli myös ”pieni kirja”, jota oli kuvattu ”mannana”, ”taivaan leipänä” ja ”pienenä kirjana”. Mutta 11. syyskuuta 2001 entinen valittu kansa, jota Joojakim edusti, valitsi pitää kiinni adventismin tavoista ja perinteistä, ja alkoi sitten marssinsa Babylonin vankeuteen, joka tulee täydelliseksi sunnuntailaissa.

”Nytkö tulee se sana, jonka olen muka lausunut, että New Yorkin on määrä pyyhkiytyä pois hyökyaallon mukana? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut katsellessani siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Kuinka kauheita kohtauksia tapahtuukaan, kun Herra nousee järjestyttämään maata perin pohjin! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on tuleva maan päälle. Mutta minulle ei ole annettu mitään erityistä valoa siitä, mitä on tuleva New Yorkin osaksi, ainoastaan sen tiedän, että jonakin päivänä siellä olevat suuret rakennukset kukistetaan maahan Jumalan voiman kääntämisen ja mullistamisen kautta. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että hävitys on maailmassa. Yksi sana Herralta, yksi kosketus hänen mahtavasta voimastaan, ja nämä valtavat rakennelmat sortuvat. Tapahtuu sellaisia kohtauksia, joiden kauheutta emme voi kuvitella.” Review and Herald, July 5, 1906.

Kun ”New Yorkin” ”suuret rakennukset” ”sortuivat Jumalan voiman kääntäessä ja kumotessa”, 11. syyskuuta 2001, Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin valo täytti koko maan, sillä käännekohta oli tullut Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan maapedon historiassa.

”Kansojen ja seurakunnan historiassa on ajanjaksoja, jotka muodostavat käännekohtia. Jumalan johdatuksessa, kun nämä erilaiset kriisit koittavat, annetaan sitä aikaa varten tarkoitettu valo. Jos se otetaan vastaan, seuraa hengellinen edistys; jos se torjutaan, seuraavat hengellinen taantumus ja haaksirikko.” Bible Echo, 26. elokuuta 1895.

Kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin valo saapui 11. syyskuuta 2001, ne, jotka ottivat valon vastaan, edistyivät hengellisesti, ja ne, jotka hylkäsivät valon, taantuivat hengellisesti ja alkoivat kapinallisen vaelluksensa kohti lopullista käännekohtaansa, sunnuntailakia, jossa he iäksi tekevät haaksirikon tunnustuksestaan kolmannen enkelin sanansaattajina. Ne Galileassa olevat, jotka kääntyivät pois eivätkä enää vaeltaneet Kristuksen kanssa Joh. 6:66:ssa, kääntyivät pois siitä valosta, joka oli ensi kerran saapunut hänen kasteessaan, missä tuon koettelevan historian ensimmäinen sanoma sai voimansa. Danielin kirjan ensimmäisessä luvussa havainnollistetaan kahta palvojien luokkaa siinä historiassa, jolloin ensimmäinen sanoma saa voimansa. Joojakim edustaa niitä, jotka tekevät uskosta haaksirikon, ja Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja edustavat uskollisia.

Juudan kuninkaan Joojakimin kolmantena hallitusvuotena Babylonin kuningas Nebukadnessar tuli Jerusalemiä vastaan ja piiritti sen. Ja Herra antoi Juudan kuninkaan Joojakimin hänen käsiinsä ynnä osan Jumalan temppelin astioista; ne hän vei Sinearin maahan jumalansa temppeliin, ja astiat hän toi jumalansa aarrekammioon. Ja kuningas käski hoviherrain päällikköään Aspenasta tuomaan israelilaisten joukosta, kuninkaan sukua ja ylimyksiä, nuorukaisia, joissa ei ollut mitään vikaa, vaan jotka olivat hyvännäköisiä ja taitavia kaikessa viisaudessa, tiedossa harjaantuneita ja ymmärryksessä oppineita ja kykeneviä palvelemaan

kuninkaan palatsissa, ja opettamaan heille kaldealaisten kirjallisuutta ja kieltä. Ja kuningas määräsi heille päivittäisen osan kuninkaan ruokia ja viiniä, jota hän itse joi, ja heitä oli kasvatettava kolme vuotta, jotta he sen jälkeen voisivat astua kuninkaan palvelukseen. Näiden joukossa oli Juudan lapsia: Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja. Ja hoviherrain päällikkö antoi heille nimet: Danielille hän antoi nimeksi Beltassar, Hananjalle Sadrak, Miisaelille Meesak ja Asarjalle Abednego. Mutta Daniel päätti sydämessään, ettei hän saastuttaisi itseään kuninkaan ruoka-annoksilla eikä viinillä, jota tämä joi; sen tähden hän pyysi hoviherrain päällikköä, ettei hänen tarvitsisi saastuttaa itseään. Daniel 1:1–8.

Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja olivat Juudan lapsia. Heidät tehtiin eunukeiksi, ja siten he edustavat adventismin viimeistä sukupolvea. Nebukadnessar, niin kuin monet muinaiset kuninkaas, antoi kastroida nämä neljä juudalaista nuorukaista poistaakseen kaikki huolet, joita kuninkaalla saattoi olla heidän palvellessaan orjina ja ollessaan tekemisissä kuninkaan vaimojen ja sivuvaimojen kanssa.

Vertauskuvallisesti se edustaa adventismin viimeistä sukupolvea, sillä näiden neljän jälkeen ei enää olisi Juudan sukulinjaa. Neljä on maailmanlaajuisuuden vertauskuva, ja siten se edustaa seitsemännen päivän adventistien viimeistä sukupolvea kaikkialla maailmassa, joka tunnistaa syyskuun 11. päivän 2001 Jumalan profeettallisen sanan täyttymykseksi.

Nuo seitsemännen päivän adventistit ovat Jumalan profeettallisen Sanan kohde, sillä he ovat ne, jotka on kutsuttu olemaan ne sataneljäkymmentäneljä tuhatta. Kuitenkin heidän profeettallinen perintönsä alkoi heidän isiensä kapinasta vuonna 1863. Tuota alkuperäistä kapinaa on miltei mahdotonta tunnistaa, sillä neljän yhä syvenevän kapinan sukupolven perinteet ja tavat ovat peittäneet sen alle. Vaikka sitä on vaikea tunnistaa, se on nähtävä ja tunnustettava, niin kuin Daniel lopulta tekee Danielin kirjan yhdeksännessä luvussa. Hän teki niin tunnistamalla Jumalan profeettallisessa Sanassa olevan totuuden.

Kapina, josta Daniel ja kolme urhoollista välittömästi polveutuivat, oli heidän isänsä kieltäytyminen pysyä erillään heitä ympäröivistä pakanallisista vaikutteista. Vuonna 1863 laodikealainen adventismi palasi luopuneen protestantismin ja katolilaisuuden raamatulliseen menetelmään ylläpitääkseen Millerin 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän ajan” tunnistamisen hylkäämistä. Danielille ja kolmelle urhoolliselle tuota kapinaa edusti kuningas Hiskia.

Kuningas Hiskia anoi Herralta, ettei hänen tarvitsisi kuolla, ja hänen rukoukseensa vastattiin, kun Herra antoi hänelle vielä 15 vuotta. Näin tehdessään hänestä tuli sitten Manassen isä, yhden Juudan jumalattomimmista kuninkaista, mutta myös sen kuninkaan, joka merkitsee Juudan asteittaisen seitsenvaiheisen valloituksen ja orjuuttamisen alkua. Vuonna 1856 Totinen Todistaja tuli kolkuttamaan laodikealaisen adventismin ovelle, mutta he valitsivat elää eivätkä kuolla itselleen. Vuoteen 1863 mennessä he olivat jälleenrakentaneet ”Jerikon” ja aloittaneet kiihtyvän kapinan, joka lopulta esti heitä tunnistamasta 11. syyskuuta 2001 heidän kolmivaiheisen matkansa aluksi hengellisen Babylonin orjuuteen, joka päättyy sunnuntailakiin.

Kuningas Hiskialle vuosi 1863 koitti, kun hänen rukouksensa saada elää täytettiin. Herra antoi merkin siitä, että hänen rukouksensa oli hyväksytty. Jumala vahvisti rukouksen siirtämällä aurinkoa, ja babylonialaiset näkivät Jumalan toiminnan taivaissa, vaikka eivät tienneet, mitä se merkitsi. Babylonialaiset tulivat sitten Jerusalemiin saadakseen tietää siitä Jumalasta, jolla oli valta hallita aurinkoa. Sen sijaan että kuningas Hiskia olisi kirkastanut taivaan Jumalaa, hän sen sijaan, että olisi kuollut itselleen, valitsi kirkastaa temppelinä ja kaupunkinsa sen Jumalan sijasta, joka oli valinnut asettaa nimensä siihen temppeliin ja siihen kaupunkiin.

Tuo kapina toi mukanaan ennustuksen, että hänen verilinjastaan polveutuvista lapsista tulisi orjia ja eunukkeja Babylonissa. Nuo lapset olivat Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja, ja he edustavat niiden seitsemännen päivän adventistien hengellistä viimeistä sukupolvea, jotka tunnustavat syyskuun 11. päivän vuonna 2001 käännekohtaksi maailman kansojen ja seurakunnan historiassa, jolloin annetaan se valo, jonka on määrä koetella ja sinetöidä sataneljäkymmentäneljätuhatta.

Niinä päivinä Hiskia sairastui kuolemantautiin. Ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika, tuli hänen luokseen ja sanoi hänelle: Näin sanoo Herra: Toimita talosi järjestykseen, sillä sinä kuolet etkä jää eloon. Silloin hän käänsi kasvonsa seinään päin ja rukoili Herraa sanoen: Oi Herra, muista, kuinka minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja täydestä sydäimestä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun silmissäsi. Ja Hiskia itki katkerasti. Ja tapahtui, ennen kuin Jesaja oli ehtinyt poistua keskimmäisestä esipihasta, että Herran sana tuli hänelle sanoen: Palaa takaisin ja sano Hiskialle, minun kansani ruhtinaalle: Näin sanoo Herra, isäsi Daavidin Jumala: Minä olen kuullut rukouksesi, minä olen nähnyt kyyneliesi; katso, minä parannan sinut. Kolmantena päivänä sinä menet ylös Herran temppeliin. Ja minä lisään päiviisi viisitoista vuotta, ja minä pelastan sinut ja tämän kaupungin Assyrian kuninkaan kädestä; ja minä suojelen tätä kaupunkia oman itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden. Ja Jesaja sanoi: Ottakaa viikunakakku. Ja he ottivat sen ja panivat paiseen päälle, ja hän parani. Ja Hiskia sanoi Jesajalle: Mikä on merkinä siitä, että Herra parantaa minut ja että minä kolmantena päivänä menen ylös Herran temppeliin? Ja Jesaja sanoi: Tämä olkoon sinulle merkinä Herralta, että Herra tekee sen, minkä hän on puhunut: meneekö varjo eteenpäin kymmenen astetta vai palatkoonko takaisin kymmenen astetta? Ja Hiskia vastasi: Varjon on helppo laskeutua kymmenen astetta; ei niin, vaan palatkoon varjo kymmenen astetta takaisin. Niin profeetta Jesaja huusi Herran puoleen, ja hän toi varjon kymmenen astetta takaisin, jotka se oli laskeutunut Aahaan aurinkokellossa. Siihen aikaan Babylonin kuningas Berodak-Baladan, Baladanin poika, lähetti kirjeitä ja lahjan Hiskialle, sillä hän oli kuullut Hiskian olleen sairaana. Ja Hiskia kuuli heitä mielellään ja näytti heille koko aarteistonsa: hopean ja kullan, hyvänhajuiset aineet ja kalliin öljyn sekä koko asevarastonsa ja kaiken, mitä hänen aarrekammioistaan löytyi. Ei ollut mitään hänen talossaan eikä koko hänen valtakunnassaan, mitä Hiskia ei olisi heille näyttänyt. Silloin profeetta Jesaja tuli kuningas Hiskian luo ja sanoi hänelle: Mitä nämä miehet sanoivat, ja mistä he tulivat sinun luoksesi? Ja Hiskia sanoi: He tulivat kaukaisesta maasta, Babylonista. Ja hän sanoi: Mitä he ovat nähneet sinun talossasi? Ja Hiskia vastasi: He ovat nähneet kaiken, mitä minun talossani on; ei ole mitään aarteissani, mitä minä en olisi heille näyttänyt. Ja Jesaja sanoi Hiskialle: Kuule Herran sana. Katso, päivät tulevat, jolloin kaikki, mikä on sinun talossasi, ja se, minkä isäsi ovat koonneet varastoon tähän päivään asti, viedään Babyloniin; mitään ei jää jäljelle, sanoo Herra. Ja sinun pojastasi, jotka

sinusta polveutuvat ja jotka sinä siität, otetaan pois, ja heistä tulee hoviherrat Babylonin kuninkaan palatsissa. Silloin Hiskia sanoi Jesajalle: Hyvä on Herran sana, jonka sinä olet puhunut. Ja hän sanoi: Eikö olekin hyvä, että minun päivinäni on rauha ja vakaus? Ja mitä muuta on kerrottavaa Hiskian teoista ja kaikesta hänen voimastaan, ja kuinka hän teki lammikon ja vesijohdon ja johti veden kaupunkiin, eikö se ole kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjaan? Ja Hiskia meni lepoon isiensä tykö, ja hänen poikansa Manasse tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 2. Kun. 20:1–21.

Seuraava jae sanoo:

Manasse oli kahdentoista vuoden ikäinen tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa viisikymmentäviisi vuotta. Ja hänen äitinsä nimi oli Hefsiba. 2. Kun. 21:1.

Mikä olisi ollut seuraus, jos kuningas Hiskia olisi hyväksynyt Herran tahdon, saattanut talonsa järjestykseen ja yksinkertaisesti kuollut? Hänelle annettiin viisitoista lisävuotta, ja kolme vuotta myöhemmin syntyi paha Manasse. Mitä olisi tapahtunut vuonna 1856, jos adventismi olisi hyväksynyt siirtymisen Filadelfiasta Laodikeaan, saattanut talonsa järjestykseen ja jättänyt William Millerin perustotuudet koskemattomiksi? Otaksun, ettemme koskaan saa tietää vastausta tuohon kysymykseen, mutta sen me tiedämme, että ”Daniel päätti sydämessään, ettei hän saastuttaisi itseään kuninkaan herkkujen osalla eikä sillä viinillä, jota tämä joi.”

Jatkamme Danielin ensimmäistä lukua seuraavassa artikkelissa.